

Galgóczi Gréta

Nincsen végtelen
és nincsen egész, csak én
vagyok: töredék.

Pezsgő vízfolyam
tör ki a hegyoldalból:
könnyek csobognak.

Száraz gyom kertek
fölötti éj-egekre
csillagot lehelsz.

Virágszál ujja-
iddal szirmokat bontasz:
tavaszt keltegetsz.

Szűk kulcslyukon ke-
resztül pergetem át az
időt: kifutok.

Kizársz magadból
s ráeszmélsz: mi vagyunk a
távolság köztünk.

Kigombolom a
felhők sarkait és el-
bújok Elölük.

Mai célom: el-
merülni magamban, míg
meg nem fulladok.

Minduntalan búj-
kállok: magamat taka-
rom, magam elől.

Cipőfűzőmet
bekötöm, hogy legalább
ez összetartsen.